

אני לא מתלונן. טוב, אולי קצת

בינינו, עם יד על הלב, אין גם לכם תחושה שמהו התקלקל כאן? לא בנפש שלכם, אפילו לא בארץ שבה אתם גרים, אלא בעולם כולו? אולי אני משליך, בכל זאת, לא מזמן איבדתי אמא, אבל אתם לא גם מרגישים שבזמן האחרון הפכנו כולנו לקצת יותר יתומים?

בשלוש השנים האחרונות איבדתי אמא, שברתי אף, חטפתי קורונה ופרצתי דיסק. הספק לא רע בכלל לבחור עצל כמוני. בינתיים, בעודי מזוגג בין או כרה ל-MRI, פוטיץ פלש לאוקריאנה, בישראל קמה ממשלה גזענית, מיזוגינית והומופובית, גל של טרור ופשע שוטף את הרחובות, ויוקר המחיה קופח מעל. אבל אני לא מתלונן. הכל טוב.

כל בוקר אני יוצא לרחוב עם חיוך, מזויף אבל עדיין, חיוך. עובר ליד חנות הספרים שאהבתי שכבר מזמן הפכה למעדנייה, נוהר לא להידרס על ידי קר-רקינטים חשמליים ששועטים על המדרכות, מקפיד להוכיח לכל אישה התוקעת בי מבט חשדני ברחוב שאני לא מיזוגן, לכל ערבי שאני לא גזען, לכל ימני משיחי שאני לא עוכר ישראל, ולכל תומך או מתנגד חיסונים שאני איתו, לא משנה מה דעתו, כי גם התח-סנתי ואני גם נגד – באמת! – ואני חושב שאני עושה עבודה טובה, בכל זאת, יחסית לעולם, או לפחות איך שהוא משתקף אצלי בסלון. מצבי ממש טוב: טוב מזה של קשישה הגוועת למוות בקניה, טוב מזה של פעוטה הממדרת בבכי בזמן הפצצות על חרסון או של נער הנורה למוות בטבח בבית ספר במידווסט. אני מזכיר את זה לעצמי כל הזמן כמו מנטרה. וכשאני שוכח, מסך המחשב הנייד שלי מקפיד להזכיר לי: הנה רוב חרוך-פרווה בשריפת יער עד, והנה קורבנות אומללים של נוכל טינדר, והנה עוד קורבנות, הפעם של רוצח קניבל, בסדרה אחרת בנטפליקס, ואם נמאס קצת מרצח ומניצול מיני אפשר תמיד להתנחם באיזה דרוקו על שחיתות בכנסיה, בחברות התרופות או בוול סט-ריט, ובסופו, בזמן שאתה נאנח בקול רם, לומר לעצמך בלב: נפילתי טוב. איפה אני ואיפה הם?

או אני לא מתלונן. טוב, אני קצת מתלונן. אבל בינינו, עם יד על הלב, אין גם לכם תחושה שמהו התקלקל כאן? לא בנפש הפרטית שלכם, אפילו לא בארץ שבה אתם גרים, אלא בעולם כולו? אולי אני משליך, בכל זאת, לא מזמן איבדתי אמא, אבל אתם לא גם מרגישים שבזמן האחרון הפכנו כולנו לקצת יותר יתומים? שאין מורה בכיתה, שאין שוטר שיכוון את התנועה בצומת או אחות בחדר הטיפולים שתקבע מי ייכנס עכשיו?

לפני כמה ימים קראתי בעיתון שמילת השנה של מילון מרים וובסטר היא "גולייטינג". לפני שנתיים מילת השנה של וובסטר הייתה "מגפה" ולפני שנה "חיסון" והשנה המילה שנבחרה לייצג את רוח הזמן היא מילה שהפירושו שלה הוא: "מניפולציה פסיכולוגית שאדם עושה, בדרך כלל על פני תקופה ממושכת, שגורמת לקורבן להטיל ספק בתקפותו של מחשבו-תיו".

ובניגוד ל"מגפה" או ל"חיסון" המשקפות את העור-לם באופן נטול פניות, "גולייטינג" היא מילה מאשיי-מה וזועמת המייחסת זדון. אם פעם המילים "טעות" או

"שקר" הספיקו לנו, היום אנחנו כבר זקוקים למשהו מעט יותר תוקפני ונעדר אמפתיה. מילה שכמו סכין קפיצית תעזור לנו להקצין כל ויכוח לעימות ותזכיר לנו שבצד השני אין בר-ישית, רק מנוול שפל שמנסה להתעסק לנו עם הראש.

או אני מאחל לנו שבסוף שנת 2023 תיבחר על ידי מילון מרים וובסטר מילת שנה אחרת, שתהיה פחות כועסת וקצת יותר מכילה. איוו מילה שתע-זור לנו לעצור רגע בפעם הבאה שאנחנו מתגוללים על מישהו ברשת או בכביש. מי ייתן שמילת השנה ל-2023 תהיה "עמימות", "הרהור" או, מי יודע, אפילו "ספק".

בשלוש השנים האחרונות איבדתי אמא, שברתי אף, חטפתי קורונה ופרצתי דיסק. הספק לא רע בכלל לבחור עצל כמוני. בינתיים פוטיץ פלש לאוקריאנה, בישראל קמה ממשלה גזענית, מיזוגינית והומופובית, גל של טרור ופשע שוטף את הרחובות, ויוקר המחיה קופח מעל